

Mentőöv

*Mentőövünk vagy! Idedobtak.
Hogy örültünk! Hittünk! S megint
tovább repültél, lebukó Nap!
Fut a víz a sodrás szerint.
Kiáltottam. Nem válaszoltak.
Pedig csak ők, pedig
ők látták, bámulóink sorfala,
ez volt már a Niagara.*

Öregkori versek

*„Öregkori versek” — Arany kései,
Babits hatvan alatt írt keservei!
„Hullanak a lombok!” Ha így hullanak:
sugarat lövell a tar gally közt a Nap.
Köszönet az ősznek, mely ránk úgy köszönt:
rombolása résén is — meleget önt.
„Öregkori versek”, — milyen fiatal-
hitű, ha „időben” búcsúzik a dal!
Bár halálos fagyban didereg a test,
hogy fölgyúl a lélek, bár ha jajba kezd —:
milyen fényesen
segít élni bár a halálfélelem!
Ha költő beszél,
összefut ajkán a borzadály s a kéj.*

Távoli testünk

Jönnek hírek; s jönnek majd egyre hírek,
testünk tartományyaiból.
Távoli világrészekről tehát. Megint a messi
ős tájról, melyet bejártunk egykor ifjan;
föllázadt gyarmatokról olyan hírek, hogy
a szem fülelni, a fül látni próbál.
Jönnek harc-dúlta testünkről hadi hírek.
Volt győzelem, de lett rá vereség is, de —
de mennyi, ott s amott a hajdan oly regényes
távoli testünk hegyvidékein,
szorosaiban, kikötőiben.
Egyre kétségesebb a háború esélye,
mint minden lázadásé, melybe
eddig, mi jobbak, reményünk vetettük.
Szaporodnak a rémhírek, ihol
álarcuk levetve tigris-agyarral,
nesztelen talpon közelednek ezek a jelentések is:
hátrálni kezd hadnépével a lélek is,
hátrálni bekerítve.

Gyógypedagógia

Míg — s még! — az esti képernyő előtt
elálmosodásig így kézben a kéz
maradunk, mi vagyunk, mi ketten — odanézz,
a sirályok,
a párban föl s le cikázók, a merész
széllel szemközt repülők,
a vihar képébe kiáltók,
így öszfürtösen is, mert igenis
elhihető, hogy lesz derülés, (ha te látod,
hogy jönnek idők és hoznak erőt
himnusszal zárni akár a rikácsot, —
úgy, úgy, mi vagyunk, — mert „győz mégis a szív meg az ész!” —
bár zuhanások előtt,
mi, a fejen átpenderülők, a világot
átfordítani kész
hű hajdaniak, örök esti sirályok.

Vallásalapító

Átfut, férfiakon, rajtunk csak a lét. Örökös üresek
lettünk: méhtelenek.

Sírni, de rá éppoly mélyből mosolyogni csak ők
tudnak, a nők:

egyként befogadni örök
lételemet, csak a nők, a
szemre törékeny-védtelenek
képesek ők, a komoly szemű nők, a
minden időikkel töltekezők, a
tartályként ürülők, ti
belül — végtelenek!

MEDGYESSY FERENC: FEKVŐSZÉKBEN